

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Articvlvs VI. Vtrum hæc sit vera: Deus factus est homo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82325](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82325)

Veritate, q. 29. a. 1. ad 1. dicens: illa, quæ nata sunt conuenire personæ ratione sui ipsius, non possunt dici de Christo si habent repugnantiam ad proprietates personæ æternæ, quæ sola in eo est: sicut patet de hoc nomine, creatura: Ea vero, quæ non sunt nata conuenire personæ, nisi ratione naturæ, vel partis naturæ, possunt dici de Christo, quamuis habeant repugnantiam ad personam æternam: & hoc propter dualitatem naturarum: sicut pati, mori, & alia huiusmodi. Huius regulæ prima pars comprehendit eam, quæ apud Suarezium est octaua videlicet: Ea prædicata, quæ non possunt homini conuenire, nisi ut supponit pro supposito creato, non possunt prædicari de Deo, aut de Filio Dei, aut de Christo: sicut esse purum hominem, aut filium adoptiuum, & similia. Quæ regula eadem est cum illa, videlicet: Ea prædicata, quæ conueniunt homini, & repugnant hypostasi diuinæ, non possunt de Deo aut de Christo prædicari.

8. Regula.

OCTAUA REGULA: Prædicata, quæ dicuntur de Christo, possunt etiam de filio Dei prædicari, regulariter loquendo. Probat: quia idem est suppositum Christi & filij Dei: Dixi regulariter: quia quædam sunt propositiones, in quibus prædicata determinant hoc subiectum, Christus, ut stet pro composito, quatenus tale est: sicut istæ: Christus est persona composita ex humanitate & diuinitate: Christus est terminus resultans ex vnione hypostatica duarum naturarum: quamquam dici posset filius Dei, non absolute, sed quatenus est subsistens in duabus naturis, est persona composita, ut explicauimus supra q. 2. a. 4. in expositione textus.

ALIÆ quædam regulæ colligi possunt ex sequentibus articulis, quas ex singulorum conclusionibus & probationibus deducemus. Vide, quæ scribunt Med. & Suar. disp. 35. sect. 3 & 4.

ARTICVLVS VI.

Vtrum hac sit v. r. a. Deus factus est homo.

Inf. q. 32. a. 3. c. & 3. d. 3. q. 5. ar. 3. c. 6. d. 7. q. 2. c. 18. op. 2. c. 6. factus est homo.

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod hac sit falsa, Deus factus est homo. Cum enim homo significet substantiam, fieri hominem, est fieri simpliciter. Sed hac est falsa, Deus factus est simpliciter. Ergo hac est falsa, Deus factus est homo.

Præterea: Fieri hominem est mutari. Sed Deus non potest esse subiectum mutationis: secundum illud Malach. 3. Ego Dominus, & non mutor. Ergo videtur, quod hac sit falsa, Deus factus est homo.

Præterea: Homo secundum quod de Christo dicitur, supponit personam filij Dei. Sed hac est falsa, Deus factus est persona filij Dei. Ergo hac est falsa, Deus factus est homo.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 1. Verbum caro factum est. Et sicut athanasius dicit in Epistola ad Episcopos, quod dixit, Verbum caro factum est, simile est ac si diceretur, quod Deus homo factus est.

Respondendo dicendum, quod vnumquodque dicitur esse factum illud, quod de nouo incipit prædicari de ipso. Esse autem hominem, vere prædicatur de Deo (sicut dictum est) ita tamen quod non conuenit Deo esse hominem ab æterno, sed ex tempore per assumptionem humane naturæ. Et ideo hac est vera, Deus factus est homo. Diuersimode tamen intelligitur à diuersis, si a & hac, Deus est homo, ut supra dictum est.

Ad primum ergo dicendum, quod fieri hominem, est fieri simpliciter in omnibus his, in quibus humana natura incipit esse in supposito de nouo creato. Deus autem dicitur factus homo: eo quod humana natura incipit esse in supposito diuine naturæ, ab æterno præexistente. Et ideo Deum fieri hominem, non est Deum fieri simpliciter.

Ad secundum dicendum, quod sicut dictum est, fieri importat, quod aliquid prædicetur de nouo de altero. Vnde quando, unquam aliquid de nouo prædicatur de altero com-

mutatione eius, de quo dicitur, tunc fieri est mutari. Et hoc contingit in omnibus, quæ absolute dicuntur: non enim potest albedo, aut magnitudo de nouo aduenire alicui, nisi per hoc, quod de nouo mutatur ad albedinem, vel magnitudinem. Ea vero quæ relative dicuntur, possunt de nouo prædicari de aliquo absque eius mutatione: sicut homo de nouo fit dexter absque sua mutatione, per motum illius, qui fit ei sine ster. Vnde in talibus non oportet omne, quod dicitur fieri, esse mutatum, quia hoc potest accidere per mutationem alterius. Et per hunc modum ad Deum dicimus, Domine refugium factus es nobis. Esse autem hominem, conuenit Deo ratione vnionis, quæ est relatio quædam, & ideo esse hominem prædicatur de nouo de Deo absque eius mutatione per mutationem humane naturæ, quæ assumitur in diuinam personam. Et ideo cum dicitur, Deus factus est homo, non intelligitur aliqua mutatio ex parte Dei, sed solum ex parte humane naturæ.

Ad tertium dicendum, quod homo supponit personam filij Dei, non nudam, sed prout subsistit in humana natura. Et ideo quamuis hac sit falsa, Deus factus est persona filij Dei: est tamen hac vera, Deus factus est homo, ex eo quod est vnus humane naturæ.

Forma Textus.

PRIMA CONCL. est: Hac est vera: Deus factus est homo. Probat: quia vnumquodque dicitur factum id, quod de nouo incipit prædicari de ipso: sed esse hominem vere & de nouo incipit prædicari de Deo: ergo. Maior patet. Minor probatur: quia esse hominem non conuenit Deo ab æterno, sed ex tempore per assumptionem humane naturæ: ergo.

SECUNDA CONCL. implicite posita est: Cum diuerso modo intelligatur à diuersis dicta propositio, sicut etiam hac: Deus est homo: ut patet supra art. 1. verus sensus est: Deus factus est homo, quia vnus est personaliter & substantialiter humane naturæ: ut dicitur in responsione ad tertium.

Expositio Textus.

ADVERTE secundam conclusionem in illis verbis diuersimode tamen, &c. insinuatam fuisse: quia S. D. innuit propositionem hanc: Deus factus est homo esse similiter intelligendam, sicut illa Deus est homo: quæ licet à diuersis varie intelligatur, eius tamen verus intellectus est, ut sit prædicatio eius substantialis, cum prædicetur assumpta natura de suo supposito propter vnionem hypostaticam humanitatis cum Verbo, pro quo supponit hoc nomen, Deus: Sic igitur in proposito, cum dicitur: Deus factus est homo, licet multipliciter possit exponi, sicut ex ponebatur illa: Deus est homo: verus tamen ac legitimus eius sensus est, Deum esse factum hominem, quia verus Deus est vnus personaliter veræ humane naturæ: atque adeo acquisiuit nouum esse substantiale; quod est esse animal rationale.

Videntur sunt, quæ scribunt Cai. & Suar. in Com. circa sensum & proprietatem huius propositionis: Deus factus est homo: quæ est veritas Catholica fidei in Sacris litteris, & Conciliorum definitionibus expressa. Nam Ioan. 1. dicitur Verbum caro factum est, & Rom. 1. Qui factus est ei ex semine David secundum carnem, & ad Gal. 4. Factum ex muliere, & ad Philip. 2. In similitudinem hominum factus, & in Symbolo Niceno: Et homo factus est. Et quia valde connexa est huius articuli doctrina cum ea, quæ subsequenti continetur articulo, ideo tanguntur ibi, quæ ad huius explicationem videntur esse necessaria.

ARTI-